

Fra arkivet: 1984

Bedre helse- og sosialvesen?

«Helse for alle i år 2000» er mottoet som ligger bak regjeringens tenkning når det gjelder helse- og sosialplanlegging. Det er også dette mottoet sosialminister Heløe benyttet som utgangspunkt for et foredrag han nylig holdt om den nye helse- og sosiallovgivningen.

Vi er selvfølgelig enige i at helse for alle er en god målsetting. (...) Imidlertid kan vi ikke dele den oppfatningen at det nye opplegget for helse- og sosialtjenester gir de beste løsningene. Snarere mener vi å ha en velbegrunnet frykt for at det i år 2000 kan bli «bedre helse for noen».

Hvorvidt den nye helselovgivningen skal kunne oppfylle intensjonene, blir svært avhengig av kommuner og fylkeskommuner. På spørsmålet om kommunene nå vil makte å påta seg de oppgaver som det medfører å drive en moderne helsetjeneste, og om det blir midler nok til forsvarlig drift, svarer statsråd Heløe at han er forvisset om at kommunene vil makte oppgaven. (...) Sant og si tror vi statsråd Heløe overvurderer kommunenes muligheter til å bygge ut et godt primærhelsetjenestetilbud.

På vårt siste landsmøte understreket statssekretær Astrid Nøklebye Heiberg at psykologene har vært alt for beskjedne når det gjelder å delta i planleggingsarbeid og å sørge for at det blir tatt hensyn til psykologkompetanse i helse- og sosialplanleggingen. Det er i høst kommet to publikasjoner, som nettopp omtaler psykologers muligheter innen almentjenester og på kommunenivå. (...) Vi mener således at vi både kan dokumentere vår kompetanse og behovene for psykologhjelp på lokalplan, og vi tilbyr vår deltakelse i planlegging.

Selv om stillingsmarkedet blir strammere og strammere for de fleste profesjoner innen helse- og sosialvesen, er en lite tjent med at den planlegging som nå foregår blir gjort til gjenstand for beinhard profesjonskamp. Skal vi ha det minste håp om å kunne oppnå «helse for alle i år 2000», er profesjonene nødt til å samarbeide også innen planlegging, og å ta hensyn til og respektere hverandres kompetanse. Det er å forvente at våre helse- og sosialpolitikere tar et ansvar her, spesielt i forhold til yrkesgrupper som ikke er representert i sentrale planleggingsorganer.

Usignert leder, mars 1984